
Lumpík zachraňuje

Velké rozhodnutí

Seděl jsem vedle Honzíka a ani jsem nedutal. Právě teď se hrálo o můj osud. Co hrálo! Vedla se jednání na nejvyšší úrovni. O co vlastně šlo?

Jsem Lumpík, jak mě pojmenovali Honzík a babička, která občas nad mým řádním spráskla ruce se slovy: „To je náš malý lump, ty jsi prostě lumpík.“ A už mi to zůstalo. Jsem skoro pětíměsíční štěně maminky Darji. Prý voříšek. Bílý s hnědými skvrnami. Nebo hnědý s bílými? Potřeboval bych si to někdy

ujasnit. Teď ale nemám čas. Musím sledovat jednání a snažit se zabodovat ve svůj prospěch.

Chci totiž s Honzíkem a jeho maminkou a tatínkem do města. Honzík je strašně fajn skoro devítiletý kluk, vnuk babičky a dědečka, kteří mají moji maminku Darju. Honzík tu byl téměř celé prázdniny a za ty týdny se z nás stali nerozluční kamarádi, kteří nezkaží žádnou legraci. Náramně jsme si užívali jeden druhého, já se snažil Honzíkovi radit, když pouštěl model letadla, on mi házel míčky a klacíky a pak jsme taky jen tak leželi v trávě a trochu pospávali, jeden unavený víc než druhý. A jak jsem se bál, když mi Honzík uplavat doprostřed rybníka! Pravda, byl s námi vždycky dědeček nebo babička, často oba, a jak jsem tak pochopil, dávali pozor na Honzíka i na mě. Hrdě říkali: „Ten náš Honzík je jak ryba ve vodě.“ Opravdu plaval moc hezky. Já si tak trochu smočil packy, ale vlézt do vody celý, to se mi opravdu nechtělo. Byl jsem moc rád, že mě ani nikdo nenutil.

* * *

„Víš, mně se to moc nelíbí,“ vzdychla teď Honzíkova maminka a podívala se na tatínka. Měl jsem z ní trochu nahnáno. Byla moc hezká a milá a často jí voněly ruce různými dobrotami, ale zároveň dovedla být hodně přísná. Na Honzíka i na mě. „Náš Honzík je neposlušný. Jak by se mohl starat o štěně, které je taky neposlušné? Kdo koho bude vychovávat? Honzík jde do třetí třídy, bude mít hodně učení. Nakonec mu na psa nezbude čas. A nezapomeň, že pravděpodobně bude mít odpolední vyučování a chodí do modelářského kroužku.“

Maminka si vzdychla a zatím si nechala pro sebe, jak tuhle Honzík škemral, že by se chtěl učit na kytaru. Já jsem to slyšel! Maminka jen pokrčila rameny a řekla: „Uvidíme.“

„Kroužek má jednou týdně a jednou odpoledne třeba školu,“ mávl rukou tatínek. „Možná si právě proto lépe zorganizuje čas, aby to všechno stíhal. A bude zodpovědnější.“

Určitě, určitě, chtěl jsem zaštekát. Málem bych tatínkovi za ta slova zatleskal. Jak je vidět, my chlapi si rozumíme. Seděl jsem vzorně vedle Honzíkovy nohy a ani jsem se nehnul. Ať všichni vidí, že jsem dobře vychovaný. Pravda, šili se mnou všichni čerti, už bych nejraději s Honzíkem běžel z verandy vedle chalupy, kde všichni seděli, na zahradu. Tam si báječně hrajeme na honěnou a na schovávanou, ale bylo mi jasné, že musíme počkat.

„Slyšíš, co povídám, Honzíku?“

„Jasně, tati. A máš sto procent pravdu. Protože já bych se bez Lumpíka utrápil. A on tady beze mě taky. Vidí, Lumpíku?“

Položil jsem Honzíkovi packu na koleno a opřel si mu o nohu i hlavu. Byl to docela výkon, protože na vzorné provedení bych potřeboval ještě kousek povyrůst. Ale i tak se můj cvik líbil, protože se všichni rozesmáli. Samou radostí jsem fukal ocáskem do podlahy.

„Vidíte toho kašpara?“ vzdychla babička. „On snad ví, co říkáte. A hlavně si opravdu moc rozumí s Honzíkem. To víte, mláďata patří k sobě,“ dodala. Babička i děda byli moc fajn a měl jsem je rád stejně jako svoji maminku Darju, jenže k Honzíkovi jsem tak nějak od první minuty patřil. A on ke mně. Byli jsme jak dva spiklenci a měli jsme spoustu tajemství. Jaká? Inu, babička třeba Honzíkovi zakazovala lézt na stromy v sadu. A že tam byly takové staré, nízké, pokroucené, ty se doslova nabízely. Když byla babička z dohledu, Honzík mi vždycky špitnul: Lumpíku, já se teď vydám dobývat Matterhorn.“

Kdyby se někde objevila babička a vypadalo to, že míří k nám, tak štěkni, jo? Zahájím urychlený sestup do základního tábora.“

Nebo když babička každý večer přišla dát do podkrovního pokojíku Honzíkovi a mně dobrou noc. Honzíkova v posteli pohladila po hlavě a dala mu pusku na čelo, mě pohladila ve vystlaném proutěném pelíšku vedle postele. Ne, mně pusku nedala. „Tak se, kluci, dobře vyspěte,“ popřála nám. „A ty, Lumpíku, ne abys vlezl k Honzíkovi do postele, ano? On ti do tvé postýlky taky neleze.“

To nás rozesmálo. Jak by se Honzík do mého pelíšku vešel? To já se do jeho postele vejdu. Mám to už vyzkoušené. Jen za babičkou zavčakly dveře, pro jistotu jsem ještě chvíli počkal, a hup, už jsem se přitiskl k Honzíkovi a za chvíli jsme tvrdě spali. Když nás ráno babička budila, musela vyjít do podkroví po dřevěných schodech, které hodně vrzaly. Pokaždé mě zastihla, jak vzorně spím v pelíšku, a pochválila mě. S Honzíkem jsme na sebe vždycky jen mrkli.

Teď šlo tedy o to, jestli mě Honzík bude moct vzít s sebou do města. Páni! Město jsem ještě nikdy neviděl, ale moc jsem ho vidět chtěl. Vlastně cokoli, jen když budu s Honzíkem.

Dospěláci se ještě chvíli dohadovali a domlouvali co a jak, ke slovu se dostal i Honzík a slíbil, že se o mě postará a bude poslouchat. „Já taky! Já taky budu poslouchat!“ málem jsem vykřikl, ale včas jsem si vzpomněl, že dospělým se nemá skákat do řeči.

„Tak, Honzíku, zítra jede Lumpík s námi domů, ano?“ prohlásil nakonec tatínek.

„Zítra?“ podivil se Honzík. „Ale škola začíná až za čtyři dny.“

„To máš sice pravdu, ale ty si musíš zvyknout na to, že ho ráno budeš venčit a nachystáš mu jídlo. Až přijdeš ze školy, musíš s ním taky jít ven se proběhnout, postarat se, aby měl plnou misku, je to štěně, to asi žere častěji,“ vypočítávala maminka. „Budeš se starat, aby měl pořád v misce čistou vodu a v druhé misce granule, budeš mu čistit pelíšek, taky ho kartáčovat, a to všechno si potřebuješ natrénovat, ještě než začne škola. Pak by toho bylo na jednu noc.“

„Já vyběhnu s Lumpíkem na chvíli vždycky ještě pozdě večer, to už budeš spát,“ nabídl se tatínek.

„Hurá, Lumpíku,“ vyskočil Honzík ze židle. „Jedeš s námi domů! Jsi rád? Já moc!“

No jéje, jak bych nebyl? Prosvištěl jsem verandou a vypálil na zahradu. Oběhl jsem jabloň, štěkl, oběhl jsem ji znovu, a to už se ke mně přidal Honzík a hráli jsme si na honěnou. Pojedu s Honzíkem do města!

Druhý den ráno jsem se rozloučil s maminkou Darjou. Olízl jsem jí čumák a slíbil, že až zase přijedeme k dědečkovi a babičce, budu jí vyprávět, jak vypadá město. Sám jsem byl pořádně zvědavý.

„Hlavně buď hodný a poslouvej, ano?“ kníkla takovým smutným hláskem a zalezla do boudy. Neukázala se, ani když jsme nastupovali do auta. Možná jsem byl i rád, protože jsem si myslel, jak budu důležitě sedět na přední sedačce a všechno pozorovat a komentovat, a zatím jsem skončil v přepravce. Navíc v přepravce pro kočky! Ne, větší urážku psa si opravdu nedovedu představit.